

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 572

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

Εν Ἀθήναις, 23 Ἰουνίου 1891

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ.	φρ. χρ. 15.—
Εν Ρωσσίᾳ.	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—Καρόλου Μερουβέλλ: ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίσις: ΙΣΠΑΝΙΑ. — Ange Bénigne: ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, μετὰ φρασίδας, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Α. Ζ. (τίτλος).— ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματωσῶν καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΔΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐσβέσθη τότε ὁ ἀββάς εἶπε βραδέως :
— Ἀγαπάτε, κόρη μου, ἀγαπάτε...

Ἀνεσκίρτησε, μὴ τολμήσασα νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Ἡ σιγὴ ἐπανεληφθῇ. Καὶ εἰς τὸ πέλαγος τοῦ σκότους, τὸ ὁποῖον ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, σπινθῆρ τις εἶχε λάμψει ὑπὸ τοὺς πόδας των, εἰς μέρος τῆς ἀβύσσου, ὅπερ δὲν ἠδύνατό τις εὐκόλως νὰ προσδιορίσῃ. Κατόπιν δὲ αὐτοῦ καὶ ἄλλοι σπινθῆρες ἀνεφάνησαν ἀποτόμως καὶ παρέμενον ἀπλανεῖς, σπινθηροβολοῦντες ὡς ἀστέρες. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἐλάμβανε χώραν νέα ἀστέρων ἀνατολή, ὡς ἐπὶ ἐπιφανείας σκοτεινῆς λίμνης μετ' ὀλίγον τὰ φῶτα αὐτὰ ἐσχημάτισαν διπλὴν γραμμὴν, ἀρχομένην ἐκ τοῦ Τροκαδέρου καὶ προχωροῦσαν μέχρι τῶν Παρισίων δι' ἐλαφρῶν φωτεινῶν ἀναπάλσεων, κατόπιν ἄλλαι φωτειναὶ γραμμαὶ ἔταμον τὰς πρώτας, καὶ ἐξ ὧν τούτων ἐσχηματίζετο ἀστερισμὸς ἐκτεταμένος, παράδοξος, μεγαλοπρεπής.

Ἡ Ἑλένη δὲν ὠμίλει ποσὺς, παρακολουθοῦσα διὰ τοῦ βλέμματος τὰς λαμπηδόνας αὐτάς, τῶν ὁποίων αἱ λάμψεις παρεξέτεινον τὸν οὐρανόν, κάτωθεν τοῦ ὀρίζοντος, ὡς προέκτασιν τοῦ ἀπείρου, ὡς εἰ εἶχε ἐξαφανισθῇ ἡ γῆ, καὶ δὲν διεκρίνετο πανταχόθεν, εἰμὴ τοῦ οὐρανοῦ ἡ στρογγυλότης, καὶ ἐπανεύρισκε καὶ αὐτὴς τὴν συγκίνησιν, ἥτις ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τὴν εἶχε καταλάβει καὶ πρότερον, ὅταν ἡ μεγάλη ἀρκτος ἤρχισε βραδέως νὰ στρέφεται περὶ τὸν πολικὸν ἀστέρα.

Οἱ Παρίσιοι, οἱ ὁποῖοι ἤναπτον καὶ ἔσβυνον μελαγχολικῶς καὶ βαθέως, ἐπροξένουν τὰς ὄνειροπολήσεις στερεώματος, ἐνθα ἐπολλαπλασιάζοντο ὡς κόσμοι.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ ἱερεὺς, διὰ τῆς μονοτονίας καὶ γλυκειάς αὐτοῦ φωνῆς, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκτήσει ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ ἐξομολογεῖν, ὠμίλει ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ οὖς τῆς.

Ἐσπέραν τινὰ τῇ εἶχε σαφῶς ὑποδείξει, ὅτι ἡ μοναξία τῆς θὰ ἦτο ἐπιβλαβής, ὅτι δὲν ἤθελε μείνει ἀτιμώρητος ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῆς ζωῆς, ὅτι θὰ ἦτο ἀποκεκλεισμένη ὡς εἰς μοναστήριον, καὶ ὅτι ἤθελε δώσει ἀφορμὴν εἰς τὴν κακολογίαν.

— Εἶμαι ἀρκετὰ γέρων, κόρη μου. ἐψιθύρισε, καὶ εἶδα πολλὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι κατέφυγον πρὸς ἡμᾶς με δάκρυα καὶ με δέσεις, κατέφυγον τέλος με τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ πιστεύσωσι καὶ γονυπετήσωσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,

καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ ἀπατώμαι. Αἱ γυναῖκες αὐταί, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο καταφεύγουσαι πρὸς τὸν Θεὸν μετὰ τοσαύτης θέρμης, δὲν ἦσαν παρὰ ἀτυχεῖς καρδίαι, τεταραγμέναι ἐκ τοῦ πάθους· πάντοτε ὑπῆρχεν ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευον καὶ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ μας.

Δὲν τὸν ἠκροάζετο ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου ἐρεθισμοῦ καὶ τῆς ταρχῆς τῆς, καὶ τοῦ ἐσχάτου ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον κατέβαλλεν.

Ἡ ὁμολογία τῇ διέφυγε ταπεινὴ καὶ ἀγωνιώσα.

— Καλὰ, μάλιστα, ἀγαπῶ. Ἴδου ἡ ἀλήθεια. Δὲν γνωρίζω. δὲν γνωρίζω τίποτε περισσότερον.

Ἦδη ἀπέφυγε νὰ τὴν διακόψῃ. Ὡμίλει ὡς προσβληθεῖσα ὑπὸ πυρετοῦ διὰ βραχείων καὶ διακεκομμένων φράσεων, ἐδοκίμαζε δὲ συγχρόνως πικρὰν εὐχαρίστησιν, ἐμπιστευομένη τὸν ἔρωτά τῆς, συμμεριζομένη μετὰ τοῦ γέροντος ἐκείνου τὸ μυστικόν τῆς, τὸ ὁποῖον τὴν ἐπνιγε πρὸ τόσου χρόνου.

— Σὰς ὁμνῶ, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἀναγνώσω εἰς τὴν καρδίαν μου· προήλθε χωρὶς νὰ τὸ ζητήσω... ἀποτόμως. Ἐν τοσοῦτῳ ἔχω ἐξ αὐτοῦ αἰσθανθῇ μεγίστην τέρψιν. Ἄλλως τε πρὸς τί νὰ φαίνωμαι ἀνωτέρα τῶν δυνάμεων μου; Δὲν ἐζήτησα νὰ ἀποφύγω καὶ ἐξ ὧν αὐτῶν ἤμην εὐτυχιστάτη καὶ τὸ θάρρος αὐτὸ ἀκόμη καὶ σήμερον δὲν με ἔχει ἐγκαταλείψει. Ἴδετε ὅτι ἡ κόρη μου ἦτο ἀσθενὴς καὶ διέτρεξα τὸν κίνδυνον νὰ τὴν χάσω· μάθετε λοιπόν, ὅτι καὶ ὁ ἔρως μου ὑπῆρξεν ὡσαύτως βαθύς, ὅσον καὶ ἡ θλίψις μου. Ἐπανῆλθεν ὅμως ἀκόμη μετὰ τὰς φρικώδεις ἐκείνας ἡμέρας καὶ σήμερον με κατέχει καὶ με σύρει.

Καὶ ἀνέπνευσε τεταραγμένη ἐκ φρίκης.

— Ἐπὶ τέλους, ἐξηκολούθησεν, αἱ δυνάμεις μου ἔχουσιν ἐξαντληθῇ... Εἶχατε δίκαιον, φίλε μου, μεγάλην ἀνακούφισιν δοκιμάζω, ἐκμυστηρευομένη τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ, ἐξηγήσατέ μοι τί συνέβη εἰς τὴν καρδίαν μου; Ἦμην τόσοσιν ἡσυχος, τόσοσιν εὐτυχής, καὶ ὡς κεραυνὸς ἐνέσκηψεν εἰς τὴν ζωὴν μου. Διὰ τί νὰ προσβάλῃ ἐμὲ καὶ ὄχι ἄλλην; ἀφοῦ οὐδὲν μετεχειρίσθην πρὸς ἐπίτευξίν του;... καὶ ἀφοῦ ἐφανταζόμην, ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ προφυλαγμένη... Ἀ! ἐὰν ἐγνωρίζετε... Δὲν ἀναγνωρίζω πλέον τὸν ἑαυτὸν μου... Ἀ! βοηθήσατέ με, σώσατέ με!

Βλέπων αὐτὴν σιγῶσαν, ὁ ἱερεὺς, μηχανικῶς καὶ μετὰ

της εἰθισμένης αὐτῇ ἐλευθερίας ὡς ἐξομολογητοῦ, τῇ ὑπέβαλε τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν :

— Καὶ τὸ ὄνομα ; εἰπέτε μοι τὸ ὄνομα.

Ἐδίσταζεν ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν σημαντικὸς θόρυβος τὴν ἔκαμε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν ἥτο ἡ πλαγγὼν, ἥτις μεταξὺ τῶν δακτύλων τοῦ κυρίου Ραμβῶδου ἤρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ τὴν μηχανικὴν ζωὴν της. Εἶχε ποιήσῃ τρία βήματα ἐπὶ τοῦ λιχνοστάτου, μὲ τὸ τρίτον τῶν τροχῶν της, ἀσθενῶς εἰσέτι λειτουργοῦσα, καὶ εὐθὺς κατέπεσεν ὑπτία, πλὴν ἀμέσως ἀνηγέρθη, χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ ἐμπειροτέχνου κυρίου. Καὶ αὐτὸς τὴν παρηκολούθει μὲ τὰς χεῖρας ἐτοιμοὺς νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, πλήρης πατρικῆς μερίμνης, ὁπότεν δὲ παρετήρησε τὴν Ἑλένην, ἐστράφη καὶ τῇ ἀπηύθυνε διαβεβαιωτικὸν μειδίαμα, ὡς εἰ ἤθελε νὰ τὴν πληροφορήσῃ, ὅτι ἡ πλαγγὼν ἐγγὺς ἦτο νὰ ἐπιδιορθωθῇ καὶ νὰ καθίσῃ κανονικῶς, καὶ ἀμέσως ἤρξατο νὰ διερευνᾷ τὸ παιγνίδιον, ἐνῷ ἡ Ἰωάννα ἐκοιμάτο.

Τότε ἡ Ἑλένη ἐκνευρισμένη ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτης ἡρεμίας, ἐψιθύρισε ἐν ὀνόματι τοῦ οὐς τοῦ ἱερέως. Ἐκεῖνος δὲν ἐκινήθη, εἰς τὴν σκιὰν ἦτο δύσκολον νὰ παρατηρήσῃ τις τὴν μορφήν του, μετὰ τὸ πέραν ὅμως βραδείας σιωπῆς εἶπε :

— Μάλιστα, τὸ ἐγνώριζα, ἀλλ' ἤθελα ἀπλῶς νὰ ἀκούσω τὴν ὁμολογίαν σου, πρέπει νὰ ὑπέφερες πολὺ, κόρη μου.

Καὶ ἀπέφυγε νὰ κάμῃ τὸν παραμικρὸν λόγον περὶ τῶν καθηκόντων της.

Ἡ Ἑλένη τεταπεινωμένη, περίλυπος ἕως θανάτου ἐκ τῆς ἀθώας συμπαθείας, ἣν ἐπεδαψίλευεν αὐτῇ ὁ ἀββάς, παρηκολούθει ἐκ νέου τὰ φῶτα, τὰ ὁποῖα ὡς χρυσὸς ἔστιλβον ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ μανδύου τῶν Παρισίων, καὶ ἐπολλαπλασιάζοντο ἀπείρως· τοῦτο δὲ ὁμοιάζε πρὸς πυρὰ διατρέχοντα πρὸς τὸ σκοτεινὸν κέντρον ἀναφλεγόμενου χάρτου.

— Ἐνθυμεῖσαι τὴν συνομιλίαν μας, ἐπανελάβε ὁ ἀββάς, δὲν ἔχω μεταβάλλει ποσῶς γνώμην, πρέπει νὰ νυμφευθῇς, κόρη μου.

— Ἐγὼ ; προσέθεσε συντετριμμένη, ἀλλὰ δὲν σὰς ὁμιλῶ περὶ αὐτοῦ, σὰς εἶνε γνωστὸν, ὅτι δὲν δύναμαι.

— Πρέπει νὰ νυμφευθῇς, ἐπανελάβε μετὰ περισσοτέρας ἐντάσεως· θὰ ὑπανδρευθῇς τίμιον ἄνθρωπον.

Ἐφάνετο κατὰ πολὺ μεγαλείτερος ἑαυτοῦ, ἐντὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ ἀμφίου, ἡ ὀγκώδης καὶ γελοία κεφαλὴ του, ὑπέκρουσα εἰς τὴν συνήθειάν της, ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ὤμου του, οἱ ἡμίκλειστοι ὀφθαλμοὶ του ἠνέωχθησαν εὐρέως, τὰ δὲ βλέμματά του ἦσαν τοσοῦτον προσηλωμένα καὶ φωτεινά, ὥστε ἐξήστραπτον εἰς τὸ σκότος.

— Θὰ ὑπανδρευθῇς τίμιον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ πατὴρ τῆς θυγατρὸς σου, καὶ θὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὴν ἀπωλεσθεῖσάν σου χρηστότητα.

— Ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγαπῶ, θεέ μου ! δὲν τὸν ἀγαπῶ . .

— Θὰ τὸν ἀγαπήθῃς ἀργότερα, κόρη μου, αὐτὸς σὰς ἀγαπᾷ, θὰ ἦνε ἐξαιρετὸς σύζυγος.

Ἡ Ἑλένη ἐταπεινώσε τὴν φωνήν, ἀκροαζομένη τοῦ μικροῦ θορύβου, τὸν ὁποῖον ὁ κύριος Ραμβῶδς ὀπισθέν των ἐπροξένει, ἥτο δὲ τόσον καρτερικὸς εἰς τὰς ἐλπίδας του, ὥστε ἀπὸ ἐξ μηνῶν οὔτε ἐφ' ἑαυτῇ δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτὴν διὰ τοῦ ἔρωτός του. Περιέμενε δὲ μετ' ἐμπιστοσύνης, ἑτοιμος νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς ἡρωικώτερας θυσίας. Ὁ ἀββάς μετεκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς του.

— Θέλεις νὰ τοῦ εἴπω τὰ πάντα ; θὰ σοὺ δώσῃ τὴν χεῖρα καὶ θὰ σὲ σώσῃ καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος θὰ αἰσθανθῇ χαρὰν ἀνέκφραστον.

Τὸν ἠμπόδισεν ἐκπεπληγμένη καὶ ἡγανάκτει ἀμόφτεροι τῆς ἐφάνοντο ἐνοχλητικοί, αὐτοὶ οἱ τόσον εἰρηνικοὶ καὶ ἀδρόφρονες, τῶν ὁποίων οἱ λόγοι ἦσαν ψυχροὶ μῶλον τὸν πυρετὸν τοῦ πάθους των.

Ὁ ἱερεὺς ἤγειρε τὴν χεῖρα καὶ ἔδειξε τὸ ἀπειρον.

— Παρατήρησον, κόρη μου, τὴν ὡραίαν αὐτὴν νύκτα καὶ τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν γαλήνην, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας σου. Διὰ τὴν ἀποποιεῖσαι τὴν εὐδαιμονίαν ;

Οἱ Παριῖοι εἶχον φωτισθῇ καθ' ὁλοκληρίαν, μικραὶ πάλλουσαι φλόγες εἶχον κοσκινήσει τὴν ἑκτασιν τοῦ σκότους ἐκ τοῦ ἐνὸς πέρατος τοῦ ὀρίζοντος μέχρι τοῦ ἑτέρου, καὶ ἤδη ἀπειροὶ μυριάδες ἀστέρων ἐφώτιζον τὴν γαλήναιάν φθινοπωρινὴν νύκτα. Οὐδεμία πνοὴ ἀνέμου· οὐδε φρικίας ἐτάραττε τὰ φῶτα, τὰ ὁποῖα ἐφάνοντο ὡς κρεμάμενα.

Οἱ Παριῖοι εἶχον ἀνακύψει ἐκ τοῦ βάθους τοῦ σκότους.

Ἡ Ἑλένη, ἀκολουθοῦσα τὴν χειρονομίαν τοῦ ἱερέως, εἶχε περιάγει ἐπὶ τῶν Παρισίων παρατεταμένον βλέμμα· ἠγνόει τὸ ὄνομα τῶν ἀστέρων καὶ προθύμως ἤθελεν ἐρωτήσει ὁποῖα τις ἦτο ἡ ζωὴ ἐκεῖνη λάμπει ἐκεῖ κάτω ἀριστερα, τὴν ὁποίαν παρετήρει ἐκάστην ἑσπέραν.

— Πάτερ μου, εἶπε, διὰ πρώτην φοράν προσαγορεύουσα αὐτὸν μὲ τοιοῦτον ὄνομα τρυφερότητος καὶ σεβασμοῦ, ἀφήσατέ με νὰ ζήσω ἐν τῇ μονώσει μου· ἡ ὡραιότης τῆς νυκτὸς μόνον μὲ εἶχε ἐνοχλήσει, ἀπατάσθε, δὲν γνωρίζετε τὴν ὥραν αὐτὴν νὰ μὲ παρηγορήσητε, διότι δὲν δύνασθε νὰ μὲ ἐννοήσητε . .

Ὁ ἱερεὺς ἠνέφξε τοὺς βραχίονας, τοὺς ὁποῖους ἀφήκε νὰ καταπέσωσι μεθ' ἡσύχου βραδύτητος καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς εἶπε χαμηλοφώνως :

— Ἀναμφιβόλως σκέπτεσθε ἀξιόλογα . . Ἀφ' ἐνὸς μὲ καλεῖτε εἰς βοήθειαν, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἀρνεῖσθε τὴν σωτηρίαν· πόσας ὁμολογίας ἀπελπιστικὰς δὲν ἔχω ἐμποδίσει ; ἀκουσον, κόρη μου, ἐπιτρέψόν μοι μόνον νὰ σὰς εἴπω ἐν πρᾶγμα : Ἐὰν ποτὲ ἡ ζωὴ ἤθελε σὰς φανῇ βάρος, σκεφθῇτε, ὅτι εἰς τίμιος ἀνὴρ σὰς ἀγαπᾷ καὶ σὰς περιμένει. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ θέσῃς τὴν χεῖρά σου εἰς τὴν ἰδικήν του, διὰ νὰ ἀνέυρῃς τὴν προτέραν σου γαλήνην.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη μετὰ σοβαρότητος.

Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἔκαμνε τὸν ὄρκον αὐτόν, γέλως ἠκούσθη ἐκ τοῦ παρακειμένου θαλάμου. Ἦτο τῆς Ἰωάννας, ἥτις εἶχεν ἐξυπνήσει καὶ ἔθετο τὴν πλαγγόνα αὐτῆς νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τοῦ λιχνοστάτου.

Ὁ κύριος Ραμβῶδς, καταγοητευμένος ἐκ τῆς τελείας ἐπιδιορθώσεως, παρηκολούθει πάντοτε διὰ τῶν χειρῶν αὐτὴν ἐκ φόβου ἀπροόπτου· πλὴν ἦτο στερεὰ καὶ ἐκτύπα τὰς μικρὰς αὐτῆς πτέρνας, περιέστρεφε δὲ τὴν κεφαλὴν ἐκπέμπουσα εἰς ἕκαστον αὐτῆς βῆμα τὰς αὐτὰς λέξεις διὰ φωνῆς ψιττακοῦ.

— Μὰς περιπαίξει, ἐψιθύρισε ἡ Ἰωάννα σχεδὸν κοιμημένη, καλὲ σὺ τὴν ἐδιώρθωσες ; αὐτὴ ἦτο σπασμένη καὶ τῶρα κινεῖται . . δός μοι νὰ τὴν ἰδῶ . . Ἀ ! εἰσαι σπουδαῖος τεχνίτης.

Ἐντοσούτῳ, ἐπὶ τῶν ἀναφλεγόμενων Παρισίων, νέφος φωτεινὸν ἐπεκάθητο καὶ ἐφάνετο ὁμοιάζον πρὸς τὴν ἐκ τῆς πυρᾶς ἀντανάκλασιν πυραύνου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐσχημάτιζεν ὠχρὰν ἀντανάκλασιν, μόλις αἰσθητὴν, εἶτα δὲ βαθμυδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, καθ' ὅσον ἡ νύξ ἐπροχώρει, καθίστατο αἵματηρὰ καὶ ἐφάνετο ἀπηρωρημένη εἰς τὸν ἀέρα, ἀκίνητος, ὑπεράνω τῆς πόλεως, ὡς εἰ ἦτο τὸ σύνολον ὅλων τῶν πυρῶν καὶ ὅλης τῆς κάτωθεν γογγυζούσης ζωῆς, ἥτις ἐξήρχετο ἐκ τῆς πόλεως. Ὁμοιάζε πρὸς νέφος ἐνέχον τὸν κεραυνὸν καὶ τὴν καταστροφὴν, ὁμοία ἐκείνων, ἅτινα ἐπικάθηνται ἐπὶ τοῦ στομίου τῶν ἡφαιστίων.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Α

Μόλις είχαν αποκαθαρίσει τούς δόνοντας αὐτῶν οἱ κύριοι, ἐνῶ αἱ κυρίαι χαριέντως ἐσπόγγιζον τοὺς δακτύλους διὰ τῶν χειρομάκτρων, ὁπότεν ἐπεκράτησε βραχεῖα σιωπὴ περὶ τὴν τράπεζαν. Ἡ κυρία Δεβέρλου ἔρριψε ταχὺ βλέμμα, ὅπως ἐξετάσῃ ἐὰν πάντες εἶχον τελειώσει. Ἐπειτα ἀνηγέρθη, χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' οἱ προσκεκλημένοι τὴν ἐμμήθησαν προκαλέσαντες μέγαν θόρυβον τῶν καθισμάτων. Γηραιὸς κύριος, εὐρισκόμενος δεξιᾷ αὐτῆς, ἠθέλησε νὰ τῇ προσφέρῃ τὸν βραχιόνά του.

— Ὅχι, ὄχι, ἐψιθύρισεν, ὀδηγήσασα αὐτὸν πρὸ μιᾶς θύρας, ὁρίσατε νὰ λάβετε τὸν καφέ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

Κατὰ ζεύγη τὴν ἠκολούθησαν. Τελευταῖοι ἤρχοντο δύο κύριοι καὶ δύο κυρίαι ἐξακολουθοῦντες τὴν συνομιλίαν των, χωρὶς νὰ σκεφθῶσι νὰ ἀποτελειώσωσι ζεύγη, καὶ νὰ βαδίσωσιν ἐστενωχωρημένοι ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ ὁ συνωστισμὸς ἔπαυσε. Τὸ ἐπίδειπνον εἶχε διεγείρει τὴν φαιδρότητα πάντων, ὁ καφὲς εἶχεν ἤδη παρασκευασθῇ καὶ ἦν ἕτοιμος ἐπὶ τοῦ λυχνοστάτου ἐντὸς μεγίστου δίσκου ἐκ λάκκης.

Ἡ κυρία Δεβέρλου διηρεῦνα πανταχόθεν μετὰ χαριεστάτης ἀγαθότητος οἰκοδεσποίνης, ἀνησυχούσης περὶ τῆς διαφόρου ὀρέξεως ἐνὸς ἐκάστου τῶν προσκεκλημένων.

Ἡ δὲ Παυλίνα, τῇ ἀληθείᾳ ἐκίνει πάντα λίθον, ὅπως φαίνεται περιποιητικὴ πρὸς τοὺς κυρίους. Εὐρίσκοντο ἐκεῖ περὶ τὰ δώδεκα ἄτομα, ἀριθμὸς σχεδὸν τακτικός, τὸν ὁποῖον οἱ Δεβέρλου ἐσυνειθίζον νὰ προκαλῶσιν ἐκαστὴν Τετάρτην περὶ τὰ τέλη Δεκεμβρίου, τὴν δ' ἐσπέραν περὶ τὴν δεκάτην συνέρρει πολὺς κόσμος.

— Κύριε Γουτρώνδε, πέρνετε καφέ; ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα, ἰσταμένη ἀπέναντι μικροσώμου καὶ φαλακροῦ κυρίου. Ἄ! συγγνώμην, ἐλησμόνησα ὅτι δὲν τὸν πίνετε ποτέ νὰ σὰς προσφέρω ἐν ποτήριον σαφρὲς;

Ἐσυγχίζετο ὅμως ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ οὕτως, ἀντὶ σαφρῆς, ἔφερε κονιάκ καὶ γελῶσα διήρχετο ἔμπροσθεν τῶν προσκεκλημένων λαμβάνουσα ἀγέρωχον ἥθος καὶ προσατενίζουσα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἀνδρας. Εὐρίσκετο δὲ πανταχοῦ εὐχερῶς διὰ τῶν ὑπερηφάνων βηματισμῶν της, φέρουσα λευκὴν ἐσθῆτα ἐξ Ἰνδικοῦ ὀλοσηρικοῦ ὅταν δὲ βραδύτερον σχεδὸν πάντες ἠτοιμάζοντο νὰ ἐγερθῶσιν, ἔχοντες εἰσέτι τὸ φιαλίδιον ἀνὰ χεῖρας καὶ πίνοντες κατ' ὀλίγον, ὅλη της ἡ προσοχὴ ἐδόθη ἐπὶ τινος νεανίου τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας Τιῶ, εἰς τὸν ὁποῖον, ὡς ἔλεγεν, εὐρίσκε λίαν συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν.

Ἡ Ἑλένη ἀπεποιήθη νὰ λάβῃ καφέ, καὶ ἐκάθησε κεκμηκυῖα. Ἐφερὲν ἀπλὴν ἐσθῆτα ἐκ μαύρου βελούδου, ἥτις προσηρμόζετο αὐτῇ ἐξαίρετα.

Ἐπετρέπετο τὸ καπνίζειν ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ καὶ αἱ σιγαροθήκαι εὐρίσκοντο πλησίον της ἐπὶ τραπεζίου τινός ὁ ἱατρὸς πλησιάζας ἔλαβε σιγάρων καὶ τὴν ἠρώτησεν:

— Ἡ Ἰωάννα τί κάμνει;

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη, ὑπῆγαμεν εἰς τὸ δάσος σήμερον, ἔπαιξε σὰν τρελλοκοριτσο, ἐκουράσθη πολὺ καὶ τώρα πρέπει νὰ κοιμάται.

Ἀμφότεροι συνδιελέχθησαν φιλικῶς, καὶ μετ' οἰκειότητος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι βλέπονται καθ' ἐκάστην, ἀλλὰ πάραυτα ἠκούσθη καὶ ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Δεβέρλου.

— Ἦδη, κυρία Κρεντιάνη, ἡμπορῶ νὰ σὰς διηγηθῶ τὰ τοῦ ταξειδίου μου κατὰ τὴν ὑπόσχασίν μου. Δὲν ἦτο, νομίζω, δέκα Σεπτεμβρίου, ὅταν ἐπανήλθον ἐκ τῆς Τρανσίλλης; Ὡς ἐνθυμοῦμαι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔδρεχε φοβερά, καὶ ἡ διαμονὴ ἐκεῖ εἶχε καταντήσῃ ἀνυπόφορος.

Τρεῖς ἢ τέσσαρες κυρίαι τὴν περιεκύκλωσαν, ἐνῶ ὠμίλει περὶ τῆς παραθαλασσίου διαμονῆς της.

Ἡ Ἑλένη, ὑποκύπτουσα εἰς τὴν ἀνάγκην, ἠγέρθη καὶ ἀνεμίχθη μετὰ τοῦ ὁμίλου τῶν λοιπῶν κυριῶν.

— Ἡμεῖς ἐμείναμεν ἕνα μῆνα εἰς Δινάρδην, εἶπεν ἡ κυρία Χερμέτη. Ὡ! εἶνε τόπος ἐξαίρετος, ἔχει κοινωνίαν λαμπράν.

— Ὑπῆρχε λοιπὸν ὀπισθεν τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας κήπος, καὶ μετ' αὐτὸν μία ταράτσα ἀνω τῆς θαλάσσης, ἐξηκολούθησε νὰ διηγητῇ ἡ κυρία Δεβέρλου ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἦμην τόσον ἀνόητος, νὰ μὴ πάρω μαζὶ μου καὶ μίαν ἀμαξάν καὶ γνωρίζετε πόσον εὐκολον τότε εἶναι, ἀρκεῖ νὰ ἔχη κανεὶς διαθέσιν διὰ περιπάτους... Ἄ! ἡ κυρία Λαβασέρ ἦλθε καὶ μὰς ἐπεσκέφθη.

— Μάλιστα, μίαν Κυριακὴν, ἀπεκρίθη ἐκείνη, εὐρισκόμεθα εἰς Καμβούργην. Ὡ! εἴχετε ἐκεῖ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα τὰ τροφίμα ὅμως, πιστεύω, νὰ ἦσαν ὀλίγα.

— Ἀλήθεια, διέκοψεν ἡ κυρία Βερτιέρου, ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Ἰουλίαν, ὁ κύριος Μαλινιὼ δὲν σὰς ἐδίδαξε νομίζω, νὰ κολυμβᾷτε;

Ἡ Ἑλένη παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κυρίας Δεβέρλου ἔκφρασιν στενωχωρίας καὶ αἰφνιδίας θλίψεως, πολλάκις ἐνόμιζεν ὅτι ἀπεκάλυπτε τὸ ὄνομα τοῦ Μαλινιὼ προφερόμενον ἐξ ἀποόπτου τὴν δυσηρέσκει, ἀλλ' ἡ νεαρὰ κυρία ἐφάνη ὅτι ἀνέβαλε τὴν ἐκδίκησιν.

— Καλὸς κολυμβητὴς, ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλία, δι' ὅσους εἶχον ἐπιθυμίαν νὰ μάθωσι νὰ κολυμβῶσι· ἀλλὰ ἐγὼ καταλαμβάνομαι ὑπὸ φρίκης νὰ βλέπω τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, με καταλαμβάνει δὲ πραγματικὸν ρίγος, ἐὰν ἤθελα ἰδεῖ ἀνδρας κολυμβῶντας.

Καὶ ἐφάνη ὅτι κατελήφθη ὑπὸ φρικιάσεως, ἀνυψοῦσα τοὺς εὐτραφεῖς της ὤμους ὡς πτηνὸν βεβρεγμένον, τὸ ὁποῖον τινάσσει τὰ πτερὰ του ἵνα στεγνώσῃ.

— Καὶ εἶνε λοιπὸν αὐτὸ μῦθος; ἠρώτησεν ἡ κυρία Γουτρώνδου.

— Καὶ ἀμφιβάλλεις; στοιχηματίζω ὅτι ἡ γόνιμος κεφαλή του τὸν ἐπενόησε φαίνεται δὲ νὰ μὲ ἐγύμνασε, καθ' ἣν ἐποχὴν διήλθε μαζὶ μὰς ἕνα μῆνα ἐκεῖ κάτω.

Κόσμος πολὺς ἤρχισε νὰ συρρέῃ, αἱ κυρίαι μὲ ἀνθὴ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοὺς βραχιόνας γυμνοὺς ἐμμεδίων ὑποκλινούσαι, ἐνῶ οἱ ἀνδρες κομψότατα ἐνδεδυμένοι καὶ τὸν πῖλον ἐν τῇ χειρὶ κρατοῦντες, προσέκλινον προσπαθοῦντες ἵνα φανῶσι πολὺ κολακευτικοὶ πρὸς τὴν κυρίαν. Ἡ κυρία Δεβέρλου πάντοτε ὁμιλητικὴ, ἔτεινε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων εἰς τοὺς μάλλον οἰκείους, πολλοὶ δὲν ὠμίλουν, ἀπλῶς μόνον ἐχαίρετων καὶ εἰσῆρχοντο Ἐν τοσοῦτῳ ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία ἀφίχθη, καὶ ὡς εἰσῆλθεν, ἔμεινεν ἔκθαμβος παρατηρήσασα τὴν ἐσθῆτα τῆς Ἰουλίας, ἐσθῆτα ραβδωτὴν ἐκ βελούδου χρώματος βαθέος κυανοῦ. Αἱ παριστάμεναι τότε κυρίαι ἔστρεψαν ἐπ' αὐτῆς τὴν προσοχὴν των, καὶ ἔλεγον, ὅτι ἦτο ἀληθῶς ἐξαίρετος. Ἐπὶ τινα λεπτὰ εἰσέτι διελέχθησαν περὶ τῆς ἐσθῆτος.

Οἱ προσκεκλημένοι εἶχον ἤδη ἀποτελειώσει τὸν καφέ, καὶ ἀπέθεσαν τὰ κύπελλα κενὰ πανταχοῦ ἐπὶ τοῦ δίσκου, ἐπὶ τῶν τραπεζίων μόνον ὁ γηραιὸς κύριος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποτελειώσει αὐτόν, σταματῶν εἰς ἐκαστὴν ρόφησιν ὅπως συνδιαλεχθῇ μετὰ μιᾶς κυρίας. Ἡ θερμὴ εὐωδία τοῦ ἀρώματος τοῦ καφέ ἐμιγνύετο μετὰ τῶν λεπτῶν εὐωδιῶν τῆς πολυτελείας.

— Εἰξεύρεις, ὅτι μὲ τὰ λόγια δὲν ἐπῆρα τίποτε, ἀπαφάσιεν ἐπὶ τέλους νὰ εἴπῃ ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Τιῶ, πρὸς τὴν δεσποσύνην Παυλίαν, ἥτις τῷ ὠμίλει περὶ τινος ζωγράφου, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὁ πατὴρ της τὴν εἶχεν ὀδηγήσει, ὅπως θαυμάσῃ τὰς ὡραίας εἰκόνας του.

— Πῶς! δὲν ἐπήρατε τίποτε; καλὲ δὲν σὰς ἔφεραν καφέ;

— Ἀπατάσαι, δεσποσύνη, σὲ διαβεβαίω, ἀπατάσαι.

— Τότε εἶναι δίκαιον καὶ νὰ πάρετε, περιμείνατε νὰ σὰς φέρω ὀλίγον σαρκτρίζ.

Ἡ κυρία Δεβέρλου προσεκάλεσεν ἐπιτηδείως τὸν σύζυγόν της διὰ νεύματος· ὁ ἰατρὸς εὐθὺς ἠννόησε καὶ ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης, ἔνθα πάντες διηυθύνθησαν, καθ' ἣν στιγμήν ὁ ὑπὸ κρητὸς ἀπεκόμιζε τὸν δίσκον.

Ἡ εὐρεῖα αἰθουσα ἦν εἰσέτι ψυχρά, ἂν καὶ ἔξ λυχνίαι καὶ εἰς πολυέλαιος μετὰ δέκα κηρίων τὴν ἐφώτιζον διὰ ζωηροῦ λευκοτάτου πυρός. Αἱ κυρίαὶ ἐκάθηντο κυκλικῶς πρὸ τῆς ἐστίας, δὲν ὑπῆρχον δὲ ἐκεῖ, εἰμὴ δύο ἢ τρεῖς κύριοι ὄρθιοι, ἐν τῷ μέσῳ τοσούτων γυναικείων φορεμάτων, καὶ διὰ τῆς ἐξ οἰκάντης θύρας τῆς αἰθούσης ἠνεψυγμένης, ἠκούετο ἡ ὀξεῖα φωνὴ τῆς Παυλίνης, ἥτις εἶχε μείνει μόνη μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας Τισώ.

— Ἀφοῦ σὰς τὸ ἔφερα, ἐξάπαντος πρέπει νὰ τὸ πάρετε· τί νὰ σὰς κάμω; δὲν εἶδατε ὅπου ὁ Πέτρος ἐπῆρε τὸν δίσκον;

Κατόπιν ἐπαρουσιάσθη λευχειμονοῦσα καὶ ἀνήγγειλε γελῶσα:

— Ἴδου καὶ ὁ ὠραῖος Μαλινιώ.

Αἱ δεξιῶσαι καὶ ἡ ὑποδοχὴ ἐξηκολούθουν εἰσέτι· ὁ κύριος Δεβέρλος ἵστατο ὄρθιος πλησίον τῆς θύρας, ἐνῶ ἡ σύζυγός του, καθημένη ἐπὶ σκίμπος χθαμαλοῦ, ἀνηγείρετο συχνάκις. Ὅταν ἐνεφανίσθη ὁ κύριος Μαλινιώ, ἀπέφυγε νὰ προσβλέψῃ αὐτὸν κατὰ πρόσωπον. Οὗτος ἦτο λίαν κομψῶς ἐνδεδυμένος. Ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας, προσήρμοσεν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ μονύελον, ποιήσας ἐλαφρόν τινα μορφασμόν — ἐπιτυχέστατον κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς Παυλίνης — καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα ἀνά τὴν αἰθουσαν. Νωχελῶς ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἰατρόν, χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ κατόπιν ἐπροχώρησε μέχρι τῆς κυρίας Δεβέρλου, πρὸ τῆς ὁποίας ὑπεκλίθη.

— Ἀ! σεῖς εἰσθε; τὸν ἠρώτησε, ὥστε νὰ ἀκουσθῇ παρὰ πολλῶν, νομίζει τις ὅτι κολυμβάτε.

Δὲν ἠννόησεν· ἔσπευσεν ὅμως νὰ ἀποκριθῇ πάραυτα, θέλων νὰ φανῇ πνευματώδης:

— Ἀναμφιβόλως, διότι μίαν φορὰν ἔσωσα κάποιον λεμβούχον, ὅστις κινδύνευεν.

Αἱ κυρίαὶ εὗρον τὴν ἀπάντησιν εὐφυστάτην, καὶ ἡ κυρία Δεβέρλου ἐφάνη ἀφοπλισθεῖσα.

— Σοῦ ἐπιτρέπω, ἀπεκρίθη, νὰ σώζῃς λεμβούχους· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μεῦ ἀποκριθῇς ἐάν ποτε με εἶδες νὰ κολυμβῶ κατὰ τὴν διαμονὴν σου εἰς Τουρβίλλην.

— Ἀ! ἠννόησα, ἠννόησα, πρόκειται διὰ τὸ μάθημα, τὸ ὅποτον σὰς ἔδωκα, ἀνέκραξεν οὗτος. Λοιπὸν σὰς πληροφορῶ, ὅτι αὐτὸ συνέβη μίαν ἐσπέραν εἰς τὸ ἐστιατόριόν σας· δὲν σὰς εἶπον, ὅτι διὰ νὰ κολυμβάτε καλῶς πρέπει νὰ ἀπλώνετε τὰς χεῖρας καὶ νὰ κινῆτε τοὺς πόδας;

Αἱ κυρίαὶ ὅλαι ἤρχισαν νὰ γελῶσι· ταῖς ἐφάνη παράδοξον· ἡ Ἰουλία ἀνύψου τοὺς ὤμους· δὲν ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ συζητήσῃ μετ' αὐτοῦ σπουδαίως· καὶ ἠγέρθη ὅπως προὔπαντήσῃ κυρίαν ὑψηλὴν, παίζουσαν κλειδοκύμβαλον, ἥτις διὰ πρῶτην φορὰν ἐνεφανίζετο εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἡ Ἑλένη, καθημένη πλησίον τῆς πυρᾶς, ἔβλεπε καὶ ἤκουεν ἐν ἡσυχίᾳ, πρὸ πάντων ὅμως ὁ Μαλινιώ ἐφάνετο ἐπισπῶν τὴν προσοχὴν της· τὸν εἶδε λοιπὸν ὅτι ἐπέτυχε δι' ἐπιδείξιον ἐλιγμοῦ νὰ πλησιάσῃ τὴν κυρίαν Δεβέρλου, τὴν ὁποίαν ἤκουε νὰ συνδιαλέγεται ὀπισθεν τῆς ἔδρας της. Ἐκλινεν ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως ἀντιλαμβάνεται εὐκολώτερον· ἤκουσε δὲ τὸν Μαλινιώ νὰ λέγῃ:

— Διατί δὲν ἦλθες χθές; σὲ ἐπερίμενα μέχρι τῆς ἔκτης.

— Ἀφες με, καθὼς βλέπω εἶσαι τρελλός, ἐψιθύρισεν ἡ Ἰουλία.

Ὁ Μαλινιώ ἤδη ἀνέκραξε δυνατώτερον:

— Λοιπὸν, δὲν πιστεύεις τὴν ἱστορίαν τοῦ λεμβούχου;

καὶ ἐν τούτοις δι' αὐτὸ μοι ἐδόθη παράσημον, τὸ ὅποτον ἐπιφυλάσσομαι νὰ σὰς δείξω.

Πολὺ δὲ χαμηλοφώνως προσέθηκεν:

— Ἐνθυμεῖσαι τί μοῦ ἔχεις ὑποσχεθῇ; ἐνθυμεῖσαι;

Οἰκογένεια ὁλόκληρος ἐνεφανίσθη.

Ἡ κυρία Δεβέρλου ἔκαμεν αὐτοῖς πολλὰς φιλοφρονήσεις, ἐνῶ ὁ Μαλινιώ ἐνεφανίζετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυριῶν, μετὰ τὸν μονύελον εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ἡ Ἑλένη κατέστη ὠχροτάτη, ἐκ τῶν κατεσπυσμένων φράσεων, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ἔννοιαν εἶχεν ἐμβαθύνει· τὸ τοιοῦτον ἐπληξεν αὐτὴν ὡς κεραυνός, ὡς εἰδησις ἀποτρόπαιος καὶ τερατώδους. Πῶς ἡ γυνὴ αὐτῇ, ἡ τόσον εὐτυχής, μετὰ τὸν ἥρεμον φυσιογνωμίαν, πῶς ἀποφασίζει καὶ προδίδει τὸν σύζυγόν της; Καὶ εἶχε μὲν πάντοτε ἐπιδείξει πνεῦμα ἀστατον ὡς πτηνοῦ, ἀλλὰ πάντοτε ἐπίστευεν, ὅτι ἔχνος ἐγώισμοῦ τὴν προεφύλαττε τῶν συνεπειῶν μωρίας τινός. Καὶ σήμερον μετὰ ἓνα Μαλινιώ...

Ἀφνης ἀνεμνήσθη τὰ ἀπογεύματα ἐν τῷ κήπῳ, καθ' ὃ ἡ Ἰουλία μειδίωσα καὶ εὐμενὴς ἔκυπτεν ὑπὸ τὸ φίλημα, τὸ ὅποτον ὁ ἰατρὸς ἀπέθετεν ἐπὶ τῶν βοστρύχων της. Καὶ ἐν τούτοις ἠγαπῶντο. Τότε, ὡς ἐξ αἰσθήματος, τὸ ὅποτον δὲν ἠδύνατο καὶ αὐτὴ νὰ ἐξηγήσῃ, κατελήφθη ἐξ ὀργῆς, ἐναντίον τῆς Ἰουλίας, ὡς εἰ προσωπικῶς ἠτιμᾶσθη αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ. Καὶ ἠσθάνετο ταπεινώσιν χάριν τοῦ Ἑρρίκου, ἐνῶ φοδερὰ ζηλοτυπία τὴν κατέλαβεν, ἡ δὲ κακοδιαθεσία της εὐκόλως ἠδύνατο νὰ παρατηρηθῇ ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ἀφοῦ καὶ ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία τὴν ἠρώτησεν:

— Καλὲ τί ἔχετε; δὲν φαίνεσθε διόλου καλὰ.

Ἡ γηραιὰ δεσποσύνη, ἐκάθηντο πλησίον της, δι' ὃ καὶ μόνη αὐτὴ τὴν εἶχε παρατηρήσει. Τῇ ἐπεδείκνυε μεγάλην φιλίαν καταγοητευομένη ἐκ τοῦ εὐαρέστου ὕφους, μεθ' οὗ ἡ κυρία αὐτὴ ἡ τόσον σοβαρὰ καὶ ὠραία, ἐπὶ ὥρας τὴν ἠκραζέτο φλυαροῦσαν.

Ἀλλ' ἡ Ἑλένη δὲν ἀπεκρίθη· ἠσθάνετο μόνον τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ παρατηρήσῃ τὸν Ἑρρίκον, ὅπως μάθῃ τί οὗτος ἔπραττεν. Ἀνηγέρθη λοιπὸν καὶ τὸν ἀνεζήτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἐπὶ τέλους κατῴρθησε νὰ τὸν ἀνεύρῃ. Συνδιελέγετο ὄρθιος μετὰ τινος χονδροῦ κυρίου, ὠχροῦ, ἦτο δ' ἡρεμώτατος μετὰ τὸ χαριέστατον αὐτοῦ ὕφους καὶ τὸ λεπτὸν τοῦ μειδίᾳ. Ἐπὶ στιγμήν τὸν ἐξήτασε καὶ ἠσθάνθη δι' αὐτὸν εὐσπλαγχνίαν, ἥτις κάπως τὸν ἐταπεινῶν, καὶ ἐν τούτοις τὸν ἠγάπα μετὰ τρυφερότητος, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἰσεχώρει καὶ ἀόριστός τις ἰδέα προστασίας. Τὸ συγκεχυμένον τοῦτο αἶσθημα συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτῷ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν εὐτυχίαν.

— Λοιπὸν θὰ ἦνε πολὺ εὐχάριστα ἀπόψε, ἐψιθύρισεν ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία, ἀφοῦ πρόκειται νὰ τραγωδηθῇ ἡ ἀδελφὴ τῆς κυρίας Γουϊράνδου... Γνωρίζεις, ὅτι πρόκειται νὰ διαζευθῇ τὸν σύζυγόν της; Βλέπεις τὸν κύριον ἐκεῖνον, ἐκεῖ κάτω, τὸν μελαγχροινόν, πλησίον τῆς θύρας; Τὰ ἔχουν ταιριάσει. Ἡ Ἰουλία εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν δεχθῇ, διότι χωρὶς ἐκεῖνον δὲν θὰ ἤρχετο ποτέ.

— Ἀ! εἶπεν ἡ Ἑλένη.

Ἡ κυρία Δεβέρλου, γοργῶς διήρχετο ἀπὸ κύκλου εἰς κύκλον, καὶ παρεκάλει νὰ σιωπήσουν, ὅπως ἀκούσῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς κυρίας Γουϊράνδου. Ἡ αἰθουσα ἦτο πεπληρωμένη τριάκοντα περίπου κυρίαὶ ἐκάθηντο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἐκρυφομίλουν γελῶσαι. Δύο ἐξ αὐτῶν ἵσταντο ὄρθιοι, καὶ συνδιελέγοντο δυνατώτερα, ποιοῦσαι κομφοτάτας κινήσεις τῶν ὤμων, ἐνῶ πέντε ἢ ἔξ κύριοι πολὺ εὐδιάθετοι παρατηροῦντο ἐκεῖ μετὰ τῶν κυριῶν. Ἐπελθούσης ὅμως γενικῆς ἡρεμίας ἠκούσθησαν πολλὰ μυστικά· ἐπὶ πολὺ δὲν ἠκούετο πλέον ἢ ἡ κίνησις τῶν ριπιδίων.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.